

М. ДУНТАУ
ЖЕРТВИ НА
БИОЕЛЕКТРОНИКАТА

Превод от руски: [Неизвестен], 1961

chitanka.info

Това необикновено утро започна за леля Феня, така я наричаха лефортовските жители, напълно обикновено. От седем и половина часа тя вече пъргаво ситнеше по обикновения си маршрут. В ръката ѝ подрънкваше бидон с мляко. Нейната малка слабичка фигурка бодро се мяркаше в лефортовските дворове, а остро то ѝ носле се пъхаше във всички интимни подробности от бита на купувачите на мляко.

Приближавайки се към №29, тя си спомни, че стопанин на този дом е Прокопий Матвеич, че сега той е в отпуск и че неговата жена има мъжки характер, и че неотдавна тя го... Та нима може да се изброи всичко, което знаеше леля Феня.

Докато чукаше на вратата, тя си мислеше: „Навярно Прокопий Матвеич още спи... Жена му замина...“

Въпреки нейните очаквания, вратата се отвори веднага и на прага се появи солидната тежка фигура на стопанина. От спането мустаците му бяха щръкнали като на морж. В ръцете си държеше тенджерата.

— Здравей, леля Феня — избоботи той.

— Здравея, бащице, здравея — пропя тя. — Дай си тенджерката да ти сипя...

Леля Феня остави бидона, взе тенджерата и с израз на изумление започна като истински физкултурник да прави клякания с изхвърляне на ръцете напред. Тенджерата със звънтене се търкулна по стъпалата.

Гледайки я, Прокопий Матвеич облещи очи и се приготви да изрази недоумението си, но не успя. Той почувствува, че веднага, още същият миг, той трябва да прави това, което прави и леля Феня.

Няколко секунди той се държеше, потискайки напрежението на мускулите, но незнайна сила го победи и той започна енергично да повтаря упражнението на леля Феня.

Най-удивителното беше това, че и двамата изпълняваха еднакви движения и то с едно и също темпо. Изглеждаше, че някой — подобно на диктор — им командува: „Ра-аз, два-а, три-и, четири...“

Обаче работата на ръцете и краката не пречеше на езика на леля Феня да действа. Диалогът, който се водеше между двамата партньори, беше необикновено объркан. Неговото съдържание, трябва да признаем, не беше съвсем издържано.

— Какво правиш?... — питаше прикляквайки леля Феня.

Енергично повтаряйки същото упражнение, Прокопий Матвеич объркано се оправдаваше:

— Та няма... аз...

— Да не обърнеш млякото... — жално молеше леля Феня, отхвърляйки десния крак назад.

Тук и двамата преминаха към изпълнение на подскоци с двата крака последователно.

— Ще пад-на... съв-сем... се... уморих... — напяваше леля Феня, подскачайки като сврака.

Прокопий Матвеич скачаше мълчаливо, съсредоточено, гледайки под краката си.

Старата стълба се тресеше и скърцаше...

Всичко се прекрати така внезапно, както бе започнало. Леля Феня изнемощяла се отпусна на стъпалата, оправяйки смъкналата се на тила ѝ забрадка. Прокопий Матвеич се изкашля солидно, звучно и заглади мустаците си. Даде си вид, че нищо особено не се е случило и, потискайки лошият задух, произнесе с плътния си бас:

— Е! Поза... позанимавахме се малко — добре. Да беше... наляла... млякото...

— Млякото... млякото! — повтаряше, дразнейки го, възмутената леля Феня. — Капитолина Михайловна ще си дойде, ще ѝ кажа... Тя ще те научи тебе... Ще ти дам аз едно мляко!

Като си поотдъхна, тя отмери полагащия се литър и половина и взе бидона. Мърморейки нещо по адрес на предполагаемия виновник (разбира се, Прокопий Матвеич) леля Феня се помъкна с уморена походка към дворната вратичка.

Предполагаемият виновник стоеше пред вратата на стълбището и замислено гладеше мустаците си. Той безуспешно се опитваше да си обясни: какво всъщност се бе случило? Изведнъж той забеляза, че леля Феня побягна назад от дворната врата, пицейки:

— Махай се! Чибя!

Като се обърна, тя отчаяно замахна с ръка:

— Олеле! И тук! Каква ярост! Махай се, ти казвам! — и, обръщайки се към Прокопий Матвеич, жално зави: — Прибирай кучетата си, за бога! Човек не може да мине!

Прокопий Матвеич, още недошъл съвсем на себе си от станалото, с тъпо удивление гледаше... кучето! Да! Прекрасно, голямо

овчарско куче го гледаше право в очите наострило уши, като че ли очакваше команда. Той машинално се тупна по крака:

— Ей, пес, махай се от тук! Е, хайде, махай се!

Песът стоеше както преди неподвижен, само острите му уши от време на време се помръдваха.

С чисто мъжко самообладание Прокопий Матвеич се опита да успокои изплашената леля Феня:

— А пък ти не се бой! Той мене гледа, а от тебе съвсем не се интересува.

— Какво ми приказваш, сляп ли си? В мен е вперил очи! Виж, виж ушите му са като на вълк! Олеле, добри хора, страх ме е!... Махай се! Чиба!

В уплахата си тя прекара през ума си всички кучешки команди, но, виждайки че не може да очаква помощ, започна планомерно отстъпление, прикривайки се с бидона, като с щит. Като се облегна на вратника, тя напипа ключалката, отвори и неочаквано ловко излетя на улицата.

Тук леля Феня се почувствува в безопасност и не закъсня да облекчи душата си:

— Да пропаднеш вдън земята с твоите кучета! Дано пукнат, проклетите!

С тази заключителна реплика тя бързо тръгна нататък.

Прокопий Матвеич се намери да примами неизвестното куче, но него вече го нямаше. Като се почеса по тила, объркан, Прокопий Матвеич (за всеки случай) обиколи дворчето, заглеждайки се във всички ъгли, но никъде не откри нищо особено.

— Да-а, — накратко резюмира той. — Ще дойде Капочка — всичко ще й разкажа.

А обяснението на тези необикновени събития беше съвсем просто. Трябваше само някой да надникне в задната стая на съседната къща — № 27. Той щеше да види как синът на Ана Семьоновна Ковдина, инж. Ковдин, съсредоточено се занимава с някакъв апарат, подобен на радиоприемник. Когато Ана Семьоновна в 7 ч. и 30 м. излезе за покупки, инженер Ковдин завърши спояването на последните части на апарата.

„Как да го изпробвам“ — си мислеше той, — като се ровеше в сандъчето. Той намери малко руло лента с надпис: „Запис на

биотоковете на двигателния център. Производствена гимнастика.“

Ковдин нагласи лентата в апарата, включи го, бързо седна на креслото и измърмори: „Да видим как стои работата с мощността на излъчването?“ Мускулите на ръцете и краката му започнаха да потръпват конвулсивно, а след две три секунди той неволно изпълни същите упражнения, каквито изпълняваха и нашите герои.

Но ето, лентата се свърши, Ковдин бе доволен.

Отлично! Може да се започне и в клиниката — си каза той.

Като помисли една секунда, той постави в апарата друга лента с надпис: „Биотокове на зрителния център. Рекс“ и включи апарата. В същия момент неговото любимо овчарско куче се намира на няколко метра от къщата. После инженерът включи апарата и като погледна часовника, започна да закусва. Той много бърза, защото в 10 часа трябва да демонстрира в хирургическата клиника своя апарат за възстановяване двигателните функции на мускулите след повреждането на нервните разклонения.

Но... Ковдин не подозираше, че излъчванията на неговия апарат се простират не на пет метра, а най-малко на цели двадесет!

Тези, които не са склонни да правят полети в бъдещето с крилата на фантазията, може би ще свият рамене и ще кажат: „Измислици!“

Е, какво пък! Може би днес това все още изглежда измислица, но утре? Днес вече съществува механическа „биоръка“ която изпълнява мислените заповеди на човека!

Публикувано в списание „Наука и техника за младежта“, брой
1/1961 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.